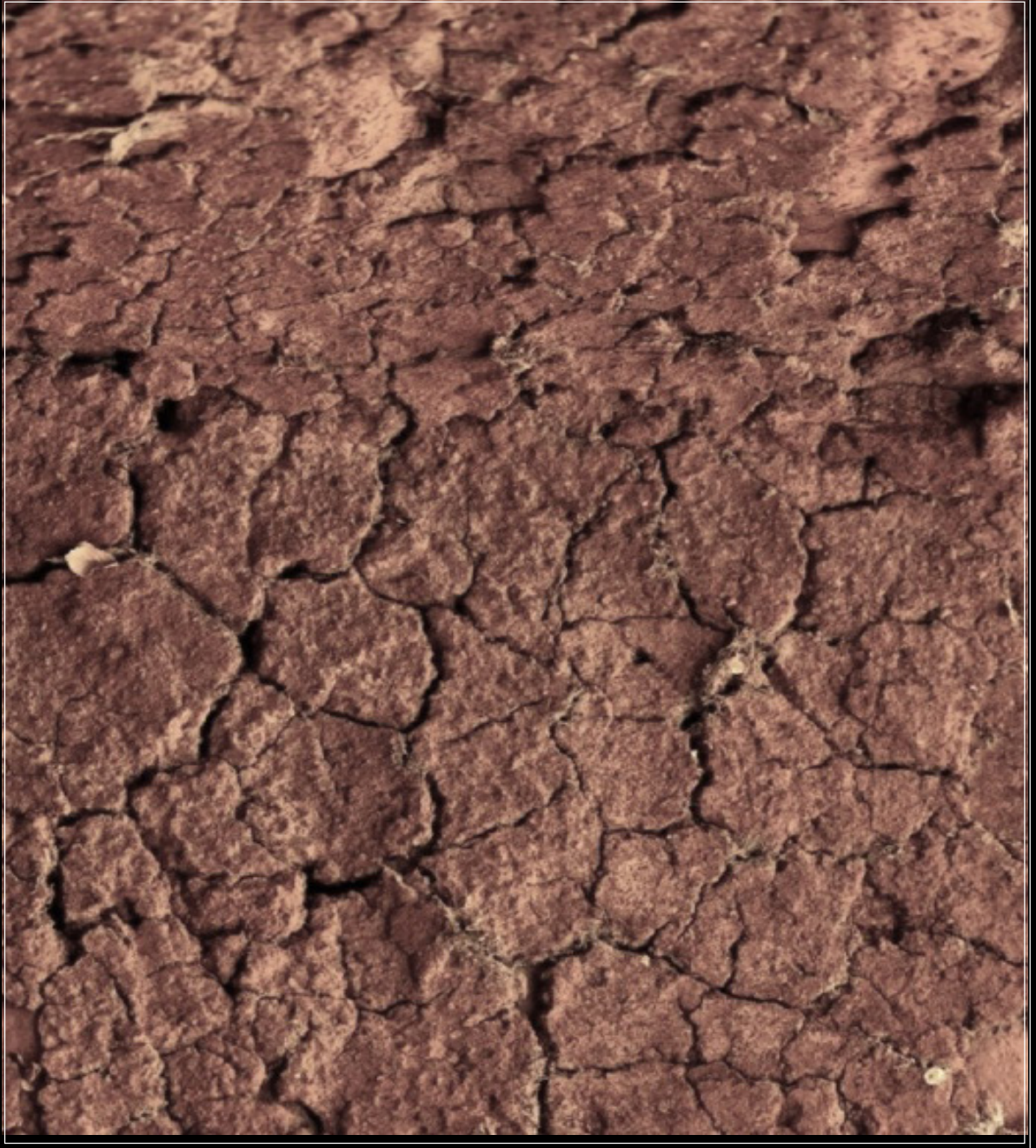

A Ő k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı derĒi

- Âşık Ömer □ Mehmet Gözükara □ Tacettin ŐimŐek □ Ercan SaĒlam
□ Hızır İrfan Önder □ Nurgöl Kaynar Yüce □ Mehmet Pektaş □ Halük Tanrıverdi
□ Mehmet OsmanoĒlu □ M. Nihat MalkoĒ □ Halit Yıldırım □ Tayyib Atmaca
□ Hacı Musa Tuncer □ Salman KapanoĒlu □ Basri DoĒan □ Fatma UĒarlar
□ M. Hanifi Yılmaz □ Yasin Ően □ Ramazan Yıldız □ Maruuf Özülkü

68. Sayı Ekim 2023

✱ Mehmet Pektaş

Sahibinden Kom (Bir Emlakçı Romanı)

-Evin mi Var Derdin Var-

Fiyatlar almış başını gidiyordu. Zamlara yetişmek imkânsız hale gelmişti. Gün günden yıl yıldan zor geçiyordu. İnsanlar bir önceki yıl pahalı diye almadıklarını bir sonraki yıl hiç alamadıkları gibi; vaktiyle satın almadıklarına bin pişman oluyorlardı. Ülkede tüm bunlar yaşanırken kira artış oranlarına devlet tarafından sınırlama getirilmişti. Kiralar %25'ten fazla arttırılamayacaktı. Bu durum ev sahiplerinin hiç hoşuna gitmemişti. Her şey bir önceki yıla göre iki üç katına çıkmışken onlar da kirayı yükseltmek istiyorlardı. Kaçınılmaz olarak kiracılar ve ev sahipleri karşı karşıya gelmişti.

Kiracıların bir kısmı ev sahiplerinin yüksek zam taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Ev değiştirmek kolay mı? Daha uygun fiyata ev bulmak imkânsızdı bir kere. Yeni bir ev için şu an verdiği kiranın en az iki üç katını gözden çıkarmanız gerekiyordu. Üstüne üstlük taşınma masrafları, emlakçı komisyonu, depozitosu, aboneliği, yeni evin eksikliği gediği derken astarı yüzünden pahalıya gelecekti. E bir de kurulu düzen tabii! Çorun çocuğun okulu, merhaba denilen komşular, gün arkadaşlıkları, alışılan muhit... Say sayabildiğin kadar.

Bazı kiracılar kanun da kanun diye tutturup işi resmiyete dökmeyi tercih etmişti. Bu kiracılar kiralara %25'ten 1 kuruş bile fazla artışı kabul etmiyorlardı. Bir de sosyal medyada, şurda burda birbirlerini doldurup işi iyice yokuşa sürüyorlardı. En fazla ev sahibiyle mahkemelik olacaklarını, mahkemenin de yıllarca süreceğini düşünüyorlardı. Bunu da zaten göze almışlardı. Eski fiyattan oturdukları günü kâr sayıyorlardı. Bu gruptaki kiracıların her biri kira hukuku konusunda uzmanlaşmıştı. Her akşam on binlerce üyesi bulunan Facebook gruplarından birbirlerinin durumlarına yorum yaparak tecrübelerine tecrübe katıyorlardı.

Ev sahiplerinin Almanya'dan oğlum, kızım gelecek; kendim oturacağım, satacağım gibi bahaneleri de işe yaramayınca taraflara mahkeme yolu gözükmüştü. Kiracı ev sahibi davalarıyla iş yapamaz hâle gelen mahkemeler özellikle büyük şehirlerde çok ileri tarihlere gün atıyor ve genellikle kiracıların lehine karar veriyordu. İcra daireleri ve noterlerde de büyük bir yoğunluk vardı. Kirasını tahsil edemeyen ev sahipleri icra dairelerinde, kiracısına ihtarname çekmek isteyenler noterlerde kuyruktaydı.

Hacı Niyazi'nin başı da dışından tırnağından

arttırarak aldığı İstanbul'daki dairende oturan kiracıyla dertteydi. Dairenin bulunduğu sitede aiddat bile 4000 liraya çıkarılmışken kiracı evde 1200 liraya oturuyordu. Adam laftan sözden anlayacak biri değildi. Yılı dolunca kirayı %25 olarak attırıp 1500 liradan göndermeye başlamıştı. Kanun deseniz adam avukata, hâkime külâhını ters giydirecek bir soydu. Her kanunu maddesine fıkrasına kadar biliyor, mahkemelerin 30 sene önce verdiği kararları bile takip ediyordu. Zorbalık deseniz o konuda da kolay lokmaya benzemiyordu. Üstüne üstlük her türlü çirkefligi yapabilecek biriydi.

Hacı Niyazi, adamla konuşmanın faydasız olduğunu anlayınca tanıdık bir avukat aracılığıyla mahkemeye başvurdu. Mahkeme kiracıyı haklı bulduğu gibi avukat ve mahkeme masraflarını da ev sahibinin üzerine yıktı.

Kiracı yüzünden Niyazi'nin evdeki huzuru da kaçmıştı. Kendisi gibi hacı olan karısı Şadiye ile her gün atışıyorlardı. İkisi de yaşadıkları problem yüzünden birbirini suçluyordu. Biri diyordu "Bu daireyi sen aldırдың." Öbürü diyordu "Yok hayır asıl sen aldırдың." Biri diyordu "Bu kiracıyı sen bulduң." Öbürü diyordu "Yanımda sen de vardın."

Hacı Niyazi sonunda çareyi daireyi satılığa çıkarmakta buldu. Kiracıya meseleyi usulünce anlatmak istedi, İstanbul'a gelip evin fotoğraflarını çekeceğini söyledi.

Kiracı:

"Benim mahremimin fotoğrafını çekecek adamın ben ta..." diyerek sunturlu bir küfür savurdu. Telefonu şak diye kapattı.

Hacı Niyazi tekrar arayıp alttan aldı:

"Beyefendi sen çek bana gönder bari."

Kiracı:

"Beyefendi senin babandır! Ne diye ikide bir arayıp duruyorsun ulan! Bir daha ararsan tacizden savcılığına veririm seni." deyip telefonu yine kapattı.

İşler iyice sarpa sarmıştı. Evin satılma meselesi gündeme gelince babalarının kapısını bayramdan bayrama çalan oğlanlar yalanmaya başladı. İkisi de her gün babalarının evine gelip sözüm ona babalarına akıl veriyorlardı. Oğlanların ikisi de birbirinden aylak olduğundan işlerine onları karıştırmazdı. Fakat bu meseleyi çözmeye gücü yetmiyordu.

Büyük oğlan:

"Gidelim, asalım keselim." diyordu.

Küçük oğlan da ondan geri kalmıyor:

“Aynen baba. Biz bu işi hallederiz.” diyordu.

Niyazi'nin karısı Hacı Şadiye de üsteledi:

“Bırak gitsinler Niyazi, belki adamı ikna ederler.”

Niyazi:

“Ne haliniz varsa görün. Ben camiye gidiyorum” diyerek oğlanların devreye girmesine razı oldu.

İki oğlan hemen yola çıkıp soluğu İstanbul'da aldı. Kiracıyı korkutup evden çıkarabileceklerini düşünüyorlardı. Küçüğe göre daha patavatsız olan büyük oğlan, kiracı kapıyı açar açmaz:

“Ulan ben adamın gelmişini geçmişini...” deyip kiracının yakasına yapıştı. “Çabuk boşalt ulan evi!” diye diklendi. Elini oğlanın yakasından kurtaran kiracı pencereye koşup yaygarayı kopardı:

“Evimi bastılar! Adam öldürüyorlar imdat! İmdat!”

Bir taraftan da cep telefonu ile video kaydına başladı. Oğlanlar ne olduğunu anlamadan kiracı üstünü başını yırtmaya, yüzünü gözünü çizmeye, etraftaki eşyaları yere çarpmaya başladı. Ortalık ana baba gününe dönmüştü. Polis, oğlanları yaka paça karakola götürdü. Oğlanlar o geceyi nezarete geçirdikten sonra kuyruğu kıstırıp memlekete döndüler. “Biz bu işte yokuz.” dediler.

Niyazi'nin zaten oğlanlardan umudu yoktu. Tanıdık avukatın yolunu tuttu. Evi satmak istediğini anlattı. Niyazi'ye yine mahkeme yolu görünmüştü. Mahkeme bu defa evin müşterilere gösterilmesi için bir gün belirlenmesine karar verdi.

Niyazi yine yola düştü, evin resimlerini dışarıdan çekip mahallenin imamına rica ile Sahibinden.com'a satılık ilan koydurdu. İlk arayanlar evin satışı için devreye girmek isteyen emlakçılardı. Niyazi, İstanbul dışında olduğundan ve mahkeme sadece bir gün belirlediğinden müşterilere evi gösteremiyordu. O gün işi çıkmasa bile kiracıya ev gösterme gününde ulaşmak mümkün olmuyordu. Niyazi birkaç defa ev gösterme umuduyla İstanbul yolunu tepip eli boş döndü. Artık lanet olsun deyip evi satmaktan vazgeçeceği sıralarda olayların akışını değiştirecek birisiyle tanıştı: Emlakçı Cengiz.

Cengiz, Niyazi'nin altından girip üstünden çıktı, evi tahliye ettirebileceği söyledi. Bu konuda başvurmadık yol bırakmayan Niyazi umutsuzdu:

“Nasıl boşaltacaksın, mahkeme bile kiracıyı haklı buldu?” dedi.

Cengiz, kendisiyle özdeşleşen cümlesini Niyazi için ilk defa kurdu:

“Sen karışma Hacı amca o iş bende!”

Niyazi'nin kaybedecek bir şeyi yoktu:

“Eh dene bakalım.” dedi.

“Sen hiç merak etme. Evi boşalttıktan sonra sana güzel de bir kiracı buluruz.” dedi Cengiz.

Niyazi:

“Oğlum ben kiradan falan geçtim. Ev boşalsın da varsın boş dursun.” dedi.

“Bir haftaya kalmaz evi boşalmış bil. Sen şimdi doğruca memleketine dön.” diyerek Niyazi'yi yolcu etti. Niyazi'nin bu işten hiç mi hiç umudu yoktu.

Eve döndükten sonra eşine yaşadıklarını anlatırken bu “Bir haftaya kalmaz.” Lafı ikisini de gülümsetmişti.

“Uyanık birisi mi bari? Emlakçı milleti cambaz olur.” dedi Şadiye.

Niyazi:

“Hiç öyle birini benzemiyor. Namazında niyazında bir çocuk. Elinden ekmeğini alsan sesi çıkmayacak. Şöyle bizim evin içi kadar bir ofisi var. Öyle çok parada falan da gözü yok. Ne versen razı bir tip. Ağzına vur lokmasını al. Allah'ın adamı.” dedi.

Aradan tam bir hafta geçmişti. Hacı Niyazi'nin telefonu tam da ikinci namazı vakti çalmaya başladı. Torunu baş fırlama Abuzittin Ayberk telefonun zil sesini değiştirdiğinden Niyazi, çalan telefonun kendisine ait olduğunu namazın sonuna kadar anlamamıştı bile. “Enerciii enerciii” deyip duran cırtlak bir kadın sesi eşliğinde namaz eda edildi.

Caminin genç imamı Hasan, selam verdiği gibi kendini koyuverdi. Hacı Niyazi'yle birlikte içerideki dört kişi olanlara anlam vermeye çalışıyordu. Hacı Osman, kendisini dürtüp:

“Hacı kapa şu zımbırtıyı.” demese Hacı Niyazi hâlâ uyanmayacaktı.

Hacı Niyazi o an sesin kendi telefonundan geldiğini anladı. Hemen ceplerini yoklayıp telefonu buldu. Arayan Güven Emlak Cengiz'di.

Ne yapacağını bilemeyen Niyazi, telefonu kapatacağı yere açtı. Açmışken de kulağına götürdü: “Alo alo!”

Cengiz:

“Selamün aleyküm Hacı amca, nasılsın iyi misin? Rabbim sıhhat afiyet versin inşallah. Allah'ın izniyle senin kiracıyı çıkardım. Müjde!” dedi.

Niyazi:

“Öyle mi? Öyle mi? Nasıl çıkardın nasıl?” dedi heyecanla.

Cengiz, kiracıyı nasıl çıkardığı konusunda ser verip sır vermedi:

“Elhamdülillah Allah bizi sana karşı mahcup etmedi. Bir şekilde hallettim.” dedi.

Hacı Osman tekrar dürttü:

“Yahu muhterem kapa şunu!”

Niyazi, sevinçle caminin dışına çıktı. Tekrar tekrar sordu:

“Sahi çıkardın mı, gerçekten boşaldı mı ev?”

Cengiz:

“Boşaldı Hacı amca boşaldı. Yalnız...” deyip lafın sonunu getirmedi.

Niyazi:

“Yalnız ne oğlum? Söylesene...” deyince Cengiz:

“Valla kiracı eve epey zarar vermiş. Allah böy-lelerini nasıl biliyorsa öyle yapsın. Biraz tadilat tamirat masrafı var.” dedi.

Niyazi'nin bunlar umurunda bile değildi:

“E bir boya badana yaptırırız zaten.” dedi.

Cengiz:

“Boyayla kalsa seni hiç rahatsız etmem Hacı amca. Kiracı evdeki peteklere varasıya sökmüş, parkeler şişmiş. Avizeleri, ampulleri bile götürmüş.” dedi.

Sevinci bir an kursağında kalan Niyazi:

“Ne yapacağız peki?” dedi.

“Yaptırmak lazım. Bu halde satılmaz da kiralanmaz da.”

“Evladım, biz nasıl gelip gidelim. Ne yapsak bilmem ki?”

“Hacı amca bizim tanıdık ustalarımız var. Böyle ufak işe gelmezler ama senin hatırına bir rica ederim. Sonra da temiz bir kiracı buluruz sana.”

“Hay Allah razı olsun!” dedi Niyazi sevinçle “Yaptır ne kadar gerekirse ben sana göndereyim.”

Niyazi, Cengiz'le görüşünceye kadar dört kişilik cemaat de camiden çıkmış, dışarıdaki banklara oturmuştu. İmam hala kıkırdıyordu:

“Yahu Niyazi amca nereden buldun bu zil sesi ni? Enercii enercii...”

“Ne bileyim oğlum, şu bizim Abuzittin Ayberk'in işi herhalde. Dün oynuyordu. Geçen gün de öbür torun Niyazi Berkin, Ali Cabbar diye bir şey yüklemiş zor düzelttim.” dedi.

İmam güldü:

“Cemaat, abdestimden şüphem yok ama namazdan şüpheliyim. Siz evde kendiniz bir daha kı-lın. Ben bu namazı tekrar edersem yine gülerim.”

Niyazi:

“Ben eve varınca bir de şükür namazı kılacağım. Benim kiracı sonunda evi boşalttı.” dedi.

Cemaat zaten durumdan haberdardı. Hepsisi de Niyazi'ye gözün aydın dediler.

Hacı Osman:

“Ee Hacı bir lokum püskevit al gel de bunu bir kutlalım.” dedi.

Hacı Niyazi halinden memnundu:

“Sizin yiyeceğiniz lokum püskevit olsun. Ben bu

dertten kurtuldum ya mahalleye yemek bile dök-erim.” dedi.

Niyazi aylar süren derdinden kurtulmanın hafifliğiyle evin yolunu tutmuştu. Sonunda rahat bir uyku çekecekti. Eve varınca karısına müjdeyi ver-di. Cengiz'le arasında geçen konuşmayı ballandıra ballandıra anlattı. Uzun zaman sonra evde bir bay-ram havası vardı.

Şadiye kocasına kahvesini uzatırken:

“Bu Cengiz'i bizim karşımıza Allah çıkardı. Az dua etmedim.” dedi.

“Haklısın hanım, kul sıkışmayınca Hızır eriş-memiş.” dedi Niyazi.

Cengiz ertesi gün Niyazi'yi aradı. Ustalara keşif yaptırmıştı. Evdeki eksiklerin giderilebilmesi için 50.000 liraya ihtiyaç vardı. Ayrıca kiracının tahli-yesi için de dosya masrafı olarak 20.000 gitmişti. Bu kadar masraf beklemeyen Niyazi, İstanbul'a gi-dip evi görmek istedi.

“Hiç zahmet etme Hacı amca. Hem gelsen ne olacak? Canın sıkılacak. Şu eksikleri giderelim. Ondan sonra gel bak. İstersen ben sana evin video-sunu atayım.” dedi Cengiz.

Niyazi:

“Haklısın evlat, evi o halde görürsem kalbim dayanmaz. Biz bir düşüsek...” diyecek oldu.

Cengiz:

“Sen bilirsin Hacı amca ama ustalar bir site in-şaatına başlayacak, bir daha bu ekibi bulamayız.” dedi. Niyazi, Şadiye ile bakıştı. Şadiye başını sal-lıyordu.

Niyazi de fazla düşünmeden:

“Tamam evlat ben sana parayı aktarıyorum.” dedi. Telefon kapandıktan sonra Şadiye:

“Hacı, sen tamiratla tadilatla nasıl uğraşacak-sın? İstanbul nere burası nere? Ver çocuğa parayı halletsin. İşinin görüldüğüne bak.”

“Haklısın hanım.” dedi Niyazi, “Bu çocukla iyi geçinelim. Bizim elimiz ayağımız olacak.”

Cengiz, Niyazi'yi günlük arıyor yapılan işler-le ilgili bilgi veriyordu. Evi kiralamak için sırada bekleyen yığınla insan olduğundan bahsediyordu. Evi çok rahat 20-25 bine kiraya verebileceğini söy-lüyordu. Niyazi ise her arayışında ona dualar edi-yor, hakkını ödeyemeyeceklerini söylüyordu.

“Aman oğlum düzgün bir kiracı bul. Kafamız ağrımaz. Üç kuruş aşağı olsun.” demeyi de ihmal etmiyordu.

Cengiz:

“Sen karışma o iş bende.” diye karşılık veriyor-du her seferinde.

Günler geçtikçe evdeki hesap çarşıya uymuyor, dairenin eksikleri bir türlü bitmiyordu. 50.000 lira

bitmiş, Niyazi bunun üzerine bir 50 daha göndermişti. Bu da yetmeyince 20'şer 30'ar para göndermeye devam etti. Gönderdiği para 200.000'i geçmişti. Niyazi ve Şadiye sohbet ederken laf dönüp dolaşıp eve geliyordu.

"Hacı, bu oğlanın bize hakkı geçiyor." dedi Şadiye, "Baksana kiracı dünyanın masrafını açmış. Sağ olsun Cengiz ilgileniyor." dedi.

"Ben de onu düşünüyordum hanım." dedi Niyazi, Allah gönderdi onu bize. Eğer o olmasaydı bu kiracıyı hayatta çıkaramazdık."

Şadiye:

"Namazlarımın arkasından hep dua ediyorum. Allah tuttuğunu altın etsin. Allah ne muradı varsa versin." dedi. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi irkildi:

"Eline de üç beş kuruş sıkıştırırsan mı?"

"Almaz hanım." diye itiraz etti Niyazi. "Çocuk bildiğin gibi değil, insan evladı. Laf aramızda biraz da safça. Büyük konuşmayayım ama ben olsam para almadan bu kadar işi yapmam."

Şadiye:

"O zaman baldır, pekmezdir, bulgurdur, nohuttur biraz erzak hazırlayıp yollayalım." dedi.

Niyazi de bu fikri beğenmişti:

"Haklısın hanım. İlk kirayı da sen al diyeceğim. Almaz ama yine de bizden vebal gitsin." dedi.

Niyazi, o günden sonra Cengiz'e ulaşamaz oldu. Karı koca, evhamlanmaya başladı. İkisi de: "Acaba başına bir şey mi geldi?" diye düşünüyordu.

Bir gün daha bekleyelim, bir gün daha bekleyelim derken bir sabah Şadiye telaşla uyandı, hemen Niyazi'yi de uyandırdı.

"Kesin çocuğun başına bir şey geldi. Çok kötü rüyalar gördüm. İstanbul'a git bak." diye ısrar etti.

Niyazi'nin de içi içini yiyordu hazırlanıp aynı gece İstanbul'a gitmek üzere yola çıkarırken Şadiye kapıda kocasına sıkı sıkı tembih etti:

"Bir haber alır almaz mutlaka ara beni."

Şadiye evde, Niyazi otobüste geceyi dua ederek uykusuz geçirirken şeytanın Türkiye fahri konsolosu için telaşlandıklarını elbette bilmiyorlardı.

(Devam edecek)

★ Halûk Tanrıverdi (Âlimî)

Gider

Varın ferî gitti, yok olup gider,
Sözün yeri bitti, çekilip gider,
İşin özü yitti, düzmece gider,
Güzel duruş hak getire, insanlık;
Ayaklar altında silmece gider.

En'in ferî gitti, daralıp gider,
Uz'un yeri bitti, son olup gider,
Düz'ün özü yitti, hor olup gider,
Güzel görüş hak getire, ortalık;
Sıgırlıklar tahtında kesmece gider.

Ömrün ferî gitti, sonlanıp gider,
Hazzın yeri bitti, devrilip gider,
Ruhun özü yitti, ten ölüp gider,
Güzel gidiş hak getire, dünyalık;
Çıgırlıklar ardında eğrice gider.